

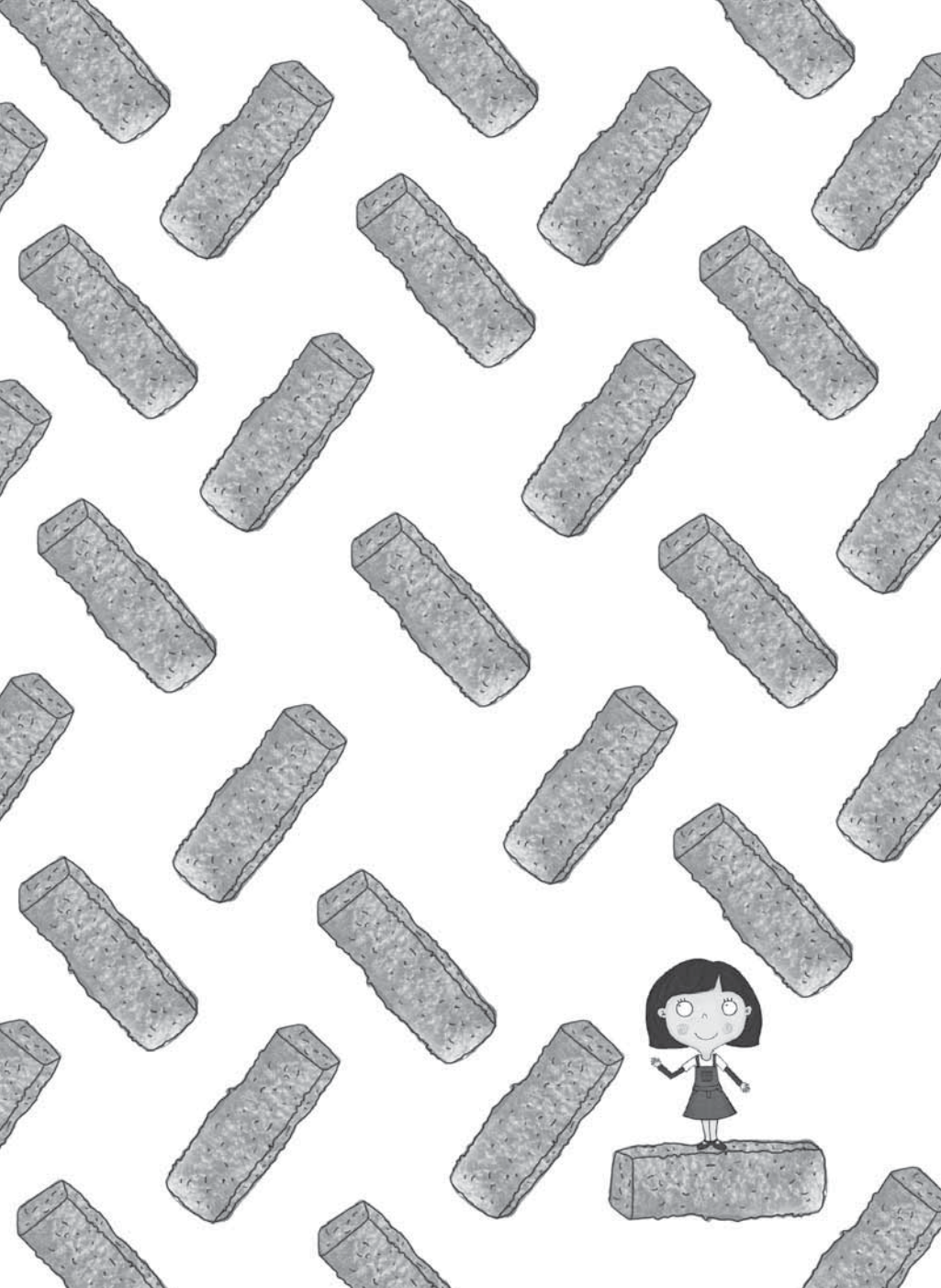
LOU KUENZLEROVÁ

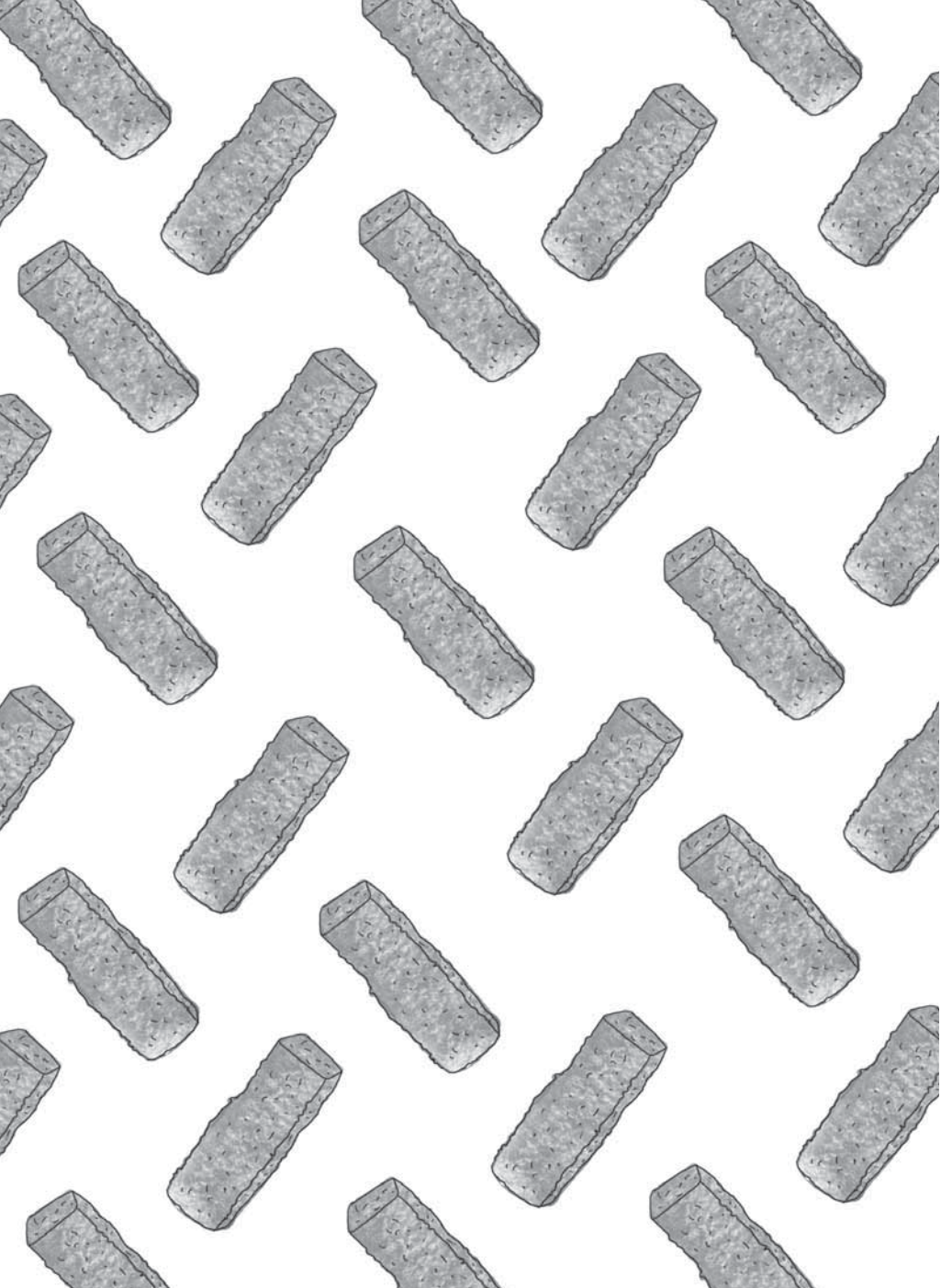
TMENŠOVACÍ VIOLA

A PŘÍPAD
UKRADENÝCH
ŠPERKŮ

V jednu chvíli VELKÁ, v další prťavá jak RYBÍ PRST

ZMENŠOVACÍ VIOLA

A PŘÍPAD
UKRADENÝCH
ŠPERKŮ

LOU KUENZLEROVÁ vyrostla na odlehlé ovčí farmě v zapadlém koutě Dartmooru. Dětství prožila mezi ovci, poníky, slepicemi a psy. Poté se rozhodla přestěhovat do Severního Irska, aby zde studovala divadlo. Po studiích se živila jako divadelní režisérka, o divadle přednášela na univerzitě a také vedla divadelní semináře v kulturních centrech, na školách a na akademiích. V současné době Lou Kuenzlerová vyučuje tvůrčí psaní dospělých i dětí a má to štěstí, že se může rovněž věnovat vlastní tvorbě. Píše dětské říkanky, divadelní hry a romány, ale také pohádky pro dětský kanál CBeebies. Se svojí rodinou, dvěma kočkami a psem žije v Londýně.

ZMENŠOVACÍ VIOLA

A PŘÍPAD
UKRADENÝCH
ŠPERKŮ

LOU KUENZLEROVÁ

Ilustrovala Kirsten Collierová

*Milé Rachel – malé, ale nikoliv zmenšovací –,
díky za všechno. LK*

Text copyright © 2012 Lou Kuenzler

Illustrations copyright © 2012 Kirsten Collier

Translation © 2014 Tereza Nuckollsová a Jan Březovský

Czech edition © 2014 Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena.

Bez písemného svolení vlastníka práv není povoleno publikaci
ani žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému,
ani ji jakýmkoliv prostředky šířit, ať již elektronicky, mechanicky,
kopírováním, nahráváním nebo jinak.

Zmenšovací Viola a případ ukradených šperků

Z anglického originálu *Sbrinking Violet* (Scholastic Children's Books,
London 2012) přeložili Tereza Nuckollsová a Jan Březovský

Redigoval Vratislav Kadlec

Korektura Marie Teplá

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,

v edici BRIO v roce 2014

Vydání první

Sazbu zhotovil ITEM, s. r. o., Bratislava

Tisk Patria I, spol. s r. o., Prievidza

ISBN 978-80-7391-882-8

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

1. KAPITOLA

Jmenuji se Viola Nezbedová.

Všechno to začalo v jeden pro mě opravdu **VELKÝ** den. (Alespoň jsem věřila, že velký bude...) Měřila jsem se, jak jsem vysoká.

Byl duben, od mých desátých narozenin uplynul už měsíc, a tak jsem doufala, že jsem od té doby zase trochu povyrostla. Nešlo o to, že bych byla malá – jsem jedna z nejvyšších holek ve třídě –, jen jsem prostě potřebovala být o pár pidicentimetrů **VYŠŠÍ**.

Už jste se někdy zkoušeli sami změřit? Není

to zrovna jednoduché. Málem jsem si vykloubila krk, jak jsem se snažila zahlédnout stupnici, která byla na zdi za mnou.

„Jo!“ Vážně to vypadalo, že jsem povyrostla.

S...k...á...k...a...l...a jsem metr vysoko po půlce pokoje, po které jsem měla dovoleno skákat. Tedy po té půlce, která nepatří mé věčně nabručené čtrnáctileté sestře, příšerné pubertáčce Petře. Tedy po té půlce, která není kolem dokola ověšená zrcadly jako nějaký salon krásy.

„Hranice,“ povzdechla si Petra, přičemž zamžourala do jednoho ze zrcadel, aby přezkoumala **OBROVSKÉHO** rudého bedara na nose. „Opovaž se překročit *hranici*, Violo!“

„Hranice“ je pásek ze starého županu, který Petra natáhla přes podlahu, aby mě držela dál

od své poloviny. Jako kdybych tam vůbec chtěla chodit! Normálně bych jí vyjmenovala deset milionů důvodů, proč by mě to ani nenapadlo.

Ale tentokrát nebyl ten správný den na hádky kvůli dělení pokoje. Ten den jsem musela být ***milá***, superextramilá, protože jsem potřebovala Petřinu pomoc.

„Mohla bys sem skočit a mrknout se, kolik *presně* měřím?“ zeptala jsem se mile a podávala jí modrou pastelku. Pokud jsem opravdu tak vysoká, jak *doufám*, dnešek bude tím **NEJVĚTŠÍM** a ***NEJLEPŠÍM*** dnem mého života.

Jenže Petra mě ignorovala a začala si vymačkávat ten pupínek na nose.

„Prosím!“ žadonila jsem.

„Ne,“ zamručela Petka.

„Hezky prosím!“

„NE!“

A tak to šlo sedm a půl minuty. Nakonec ale (poté, co jsem slíbila, že za ni desetkrát umyju nádobí, šestkrát vyčistím klec našeho křečka a dám jí dvě dvacký a balíček žvýkaček) souhlasila, že

mi pomůže.

„Máš přesně metr čtyřicet,“ řekla a vedle stupnice načmárala modré **V** jako Viola.

„Seš si jistojistá?“

Zase jsem poskakovala. „To je ale

OHROMNÁ

novina!“

Vrazila jsem do jednoho z miliardy Petřiných zrcadel.

„Hranice,“ zapištěla, ale já jsem ji ignorovala a podívala se na sebe do zrcadla. Vypadala jsem úplně stejně jako obvykle. Stejně krátké hnědé vlasy. Stejně kostnatá ramena a pihovatý nosík... Ale trochu vyšší jsem *byla*. Když jsem se podívala blíž, bylo to *NEPOCHYBNĚ* znát. Mé oblíbené fialové lacláče mi teď končily těsně nad kotníky.

„No, tak jsi vyrostla. A co má být?“ povzdechla si Petra.

Sestry jsou někdy opravdu natvrdlé!

„O to právě jde,“ řekla jsem. „Konečně jsem **VELKÁ**. Mám přesně metr čtyřicet, a to znamená, že jsem naprosto nesporně a podle všech pravidel dost velká na to, aby mě pustili na **RAKETU**!“

„Na Raketu?“ odfrkla si Petra. „To myslíš tu stupidní horskou dráhu?“

Nevěřila jsem vlastním uším. Zbožňuju všechny atrakce v adrenalinovém zábavním parku. Čím větší a děsivější, tím lepší.

„**RAKETA** NENÍ stupidní!“ zasoptila jsem.
„**RAKETA** je parádní! **RAKETA** je **NEJVĚTŠÍ**,
≡**NEJRYCHLEJŠÍ** a **NEJHRŮZNĚJŠÍ** horská dráha v celé zemi!“

„To je fuk!“ Petra žuchla zpátky do postele.
„Nevím, proč jsi z toho tak nadšená. Stejně se tam nikdy nedostaneš.“

Ale v tom se Petra hluboce mýlila, protože táta mi slíbil, že mě tam vezme hned, jak budu dost velká.

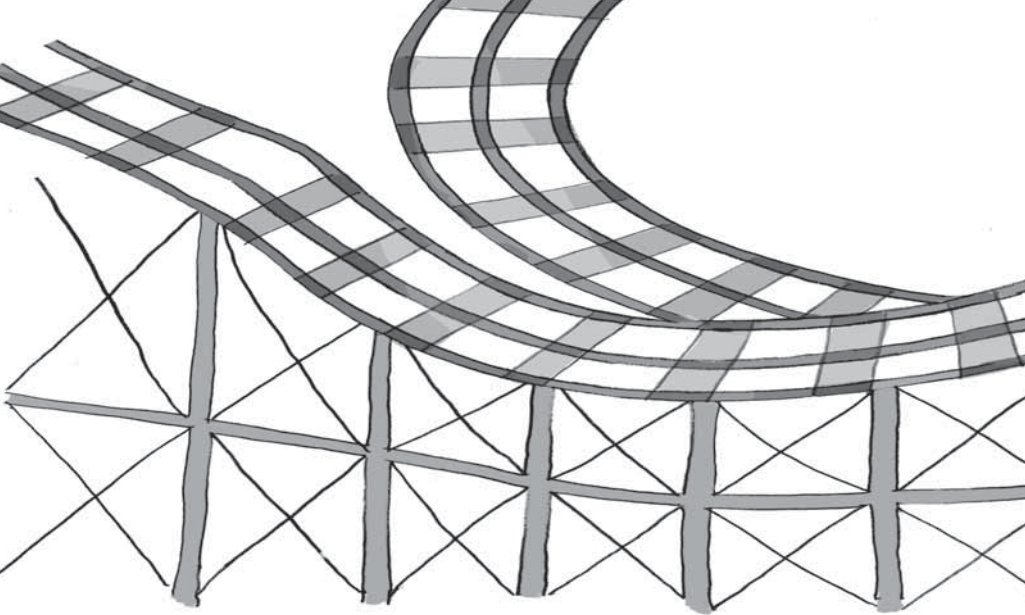
2. KAPITOLA

O týden později stála celá naše rodina ve frontě na **RAKETU**. Když mi to jednou táta slíbil, musel teď svůj slib dodržet.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ zakřičela jsem, udělala hvězdu a málem kopla do obličeje paní stojící za námi.

„Promiňte,“ řekla jsem. „Mám prostě strašnou **RADOŠTĚ**.“

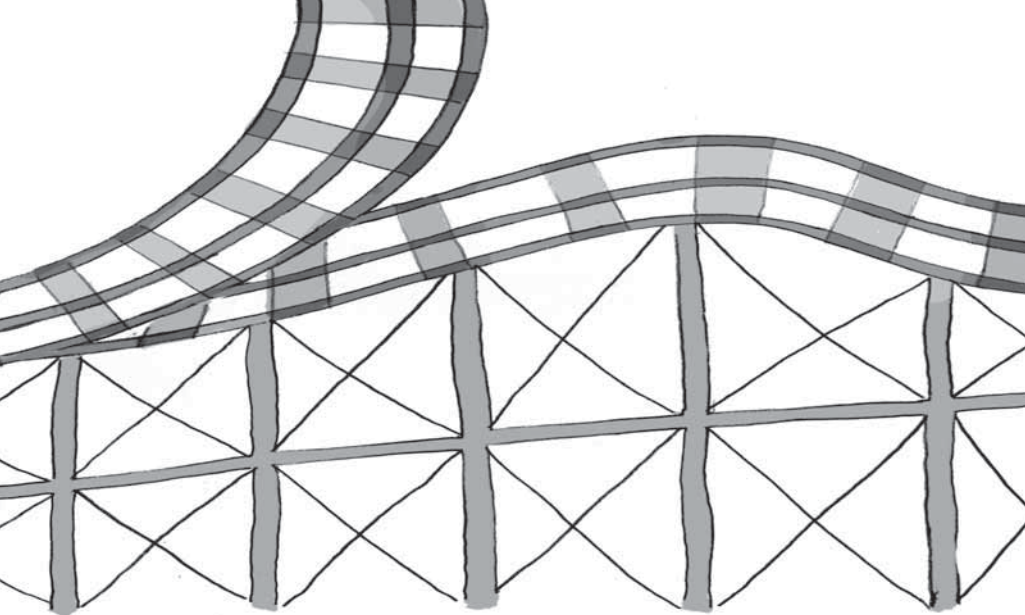
Byla jsem už na řadě děsivých atrakcí – na pouti a tak –, ale žádná nebyla tak **RYCHLÁ** a **OHROMNÁ** jako **RAKETA!**

„Je *tak* veliká,“ řekla máma.

Všichni jsme se zahleděli nahoru na horskou dráhu. Byla rozhodně nejvyšší ze všech atrakcí v parku a tyčila se vysoko nad nimi. Lesklé koleje se kroutily až do oblak a pak se vrhaly prudce dolů k zemi. Vypadalo to, jako kdyby si ten **NEJOBRO-VITĚJŠÍ OBR** cvičil na nebi krasopis.

„Vůbec nechápu, jak jsi nás k tomu dokázala

přemluvit, Violo,“ řekla máma. Zezelenala v obličejí jako hlávka zelí.

„Bude to **LUXUSNÍ**,“ odpověděla jsem.
„Poletíme tak rychle, že vyhodíme ty příšerné
ovesné vločky, co jsme měli k snídani.“

„A to má být ten luxus, jo?“ zeptal se táta
a vzhlédl od psaní SMSky.

„Ale nejdřív tu umřeme nudou!“ zasténala

Petra a posunula se o pidikrok kupředu. „Nechápu, že kvůli tomuhle tady musíme čekat celé dopoledne!“

„Pokládej to za štěstí,“ odsekla jsem. „Já čekala **CELÝ** život!“

A to byla pravda. Zoufale jsem toužila dostat se na **RAKETU** už jako malý prcek. Dřív než jsem se naučila číst, už jsem v knihovně ukazovala prstíčkem na obrázky horské dráhy v knížce nazvané *Tisíc věcí, které musíte stihnout, než umřete!* Donutila jsem tátu, aby knížku vypůjčil domů a každou noc mi o horské dráze četl.

A teď mě od ní dělil už jen krůček! Kdyby se jen ta zatracená fronta trochu hnula.

Táta si četl na mobilu maily, Petra si mačkala nový pupínek na špičce nosu a máma se po-

koušela meditovat se zavřenýma očima.

„Ómmmmmmmmmmmm! Představte si nějaké klidné místo,“ zanotovala. „Krásná pláž. Žádné horské dráhy, jen palmy a písek. Ómmmmmm...“

„Můžeme si dát limonádu, než na nás přijde řada?“ zeptala jsem se.

„Ne.“ Máma ani nemrkla. „Ómmmmmmmm! Perlivé nápoje jsou...“

„... **DĚS A HNUS!**“ dořekly jsme s Petrou sborově. Naše máma je fakt přísná, když se jedná o zdravé stravování. Což je docela vtipné, protože právě v tu chvíli měla v obličeji barvu jako všechna ta zelenina, kterou nás nutila jíst!

„Ale táta limonádu má,“ namítla Petra.

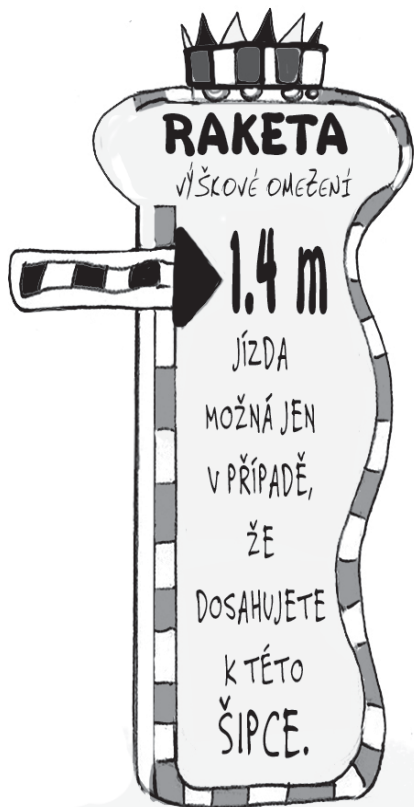
„Ne, nemám.“ Táta se podíval do obrovského kelímku, který držel v ruce. „To je... ehm... jen voda. Každopádně už jsme skoro na řadě. Podívejte!“

Konečně byl vchod na horskou dráhu v dohledu. Nad hlavou nám prosvištěl vozík plný ječících pasažérů. Viděla jsem, že mají doširoka otevřená ústa, a jak se řítili k zemi hlavou dolů, tváře se jim silou větru komicky nadouvaly a vlasy jim vlály.

„Ómmmmmmmm!“ nezvykle zaúpěla máma, oči pevně zavřené.

Podívala jsem se na ceduli s velkou červenou stupnicí, která hlásala:

„Víš jistě, že jsi
mě změřila dobře,
Petko?“ zeptala
jsem se sestry.
„Samozřejmě
že jsem tě změřila
dobře.“ Petra se do-
páleně otočila.
Nejspíš měla
pravdu. Táta mě
také měřil...
a máma...

a babička... a družinářka..., dokonce i nějaký
chlápek s metrem v železářství.

„Není čeho se bát!“ souhlasila jsem. „Měřím
PŘESNĚ metr čtyřicet!“